

- 2) Czy i na jakich warunkach uzasadnione są ograniczenia wspomnianych zasad w stosunku do wymogów ochrony interesu publicznego w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz czy z powyższego funkcjonalnego punktu widzenia uzasadnione jest ustalenie minimalnych kosztów działalności zgodnie z postanowieniami art. 83a dekretu z mocą ustawy nr 112/2008 z późniejszymi zmianami?
- 3) Czy z powyższego punktu widzenia minimalne koszty działalności mogą być ustalone w ramach dobrowolnych porozumień zainteresowanych podmiotów lub ewentualnie przez instytucje, których skład charakteryzuje się znaczną obecnością osób reprezentujących prywatne podmioty gospodarcze z danego sektora w przypadku braku kryteriów ustalonych z góry na poziomie ustawodawczym?

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-273/00 Unindustria i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 kwietnia 2013 r. przez Confindustria Venezia, dawniej Unione degli Industriali della Provincia di Venezia (Unindustria) i in.

(Sprawa C-191/13 P)

(2013/C 207/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Confindustria Venezia, dawniej Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria) i in. (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Siram Spa, Bortoli Ettore Srl, Arsenale Venezia Spa, Republika Włoska

Żądania wnoszące odwołanie

— uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w sprawie T-273/00 i obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu niezgodne z prawem zastosowanie zasad wyrażonych przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”, po pierwsze, w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji w przypadku decyzji dotyczących pomocy państwa, a po drugie, w odniesieniu do ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE.

W postanowieniu zaskarżonym niniejszym odwołaniem Sąd nie dostosował się do orzeczenia Trybunału w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r.,

zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi odzyskania pomocy to do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszym wypadku Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoska, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią dla beneficjentów pomoc państwa, postanowiła — w drodze ustawy nr 228 z dnia 24 grudnia 2012 r. (art. 1 ust. 351 i nast.) — wbrew orzecznictwu wspólnotowemu odwrócić ciężar dowodu. Wykazanie, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, zdaniem ustawodawcy włoskiego nie spoczywa na państwie, lecz na przedsiębiorstwach otrzymujących pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi. Wszystko to jest w oczywisty sposób sprzeczne z zasadami wyrażonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2013 r. — Esso Italiana srl przeciwko Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

(Sprawa C-194/13)

(2013/C 207/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Esso Italiana srl

Druga strona postępowania: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy i w jakim stopniu krajowe przepisy państw członkowskich Unii ustalające minimalne koszty działalności w sektorze transportu drogowego i powodujące heteronomiczne określenie elementu składowego wynagrodzenia za usługę, a zatem ceny umownej, są zgodne z ochroną wolnej konkurencji, swobodą przepływu przedsiębiorstw, swobodą